

4. Ex hâc (quantum conijcere valeo) lite, & ex celebritate hujus propositionis quòd voluntas ex suis viribus non possit bonum, originem cepit sententia quædam magnæ in scholâ famæ, quòd habitus virtutum supernaturalium non tam Habitus forent quam Potentiæ; neque ex actibus creatæ, sed ab immediatâ Dei infusione & seminatæ & auctæ. Ulterius progressum est ut ipsi actus, etsi dicerentur aliquo modo à potentiis naturalibus exorti, tamen etiam hoc ita circumcideretur, ut nō tam à præcedentibus in animâ supernaturalibus dispositionibus, quàm ab immediato & præsentaneo divinitus influxu quodammodo totaliter, ministrantibus duntaxat naturæ viribus, pendeant; & eodem tempore habitus non ex vi Actuum sed ad præsentiam illorum quasi ex pacto aliquo cum Deo inito, sive incipiant, sive augeantur, divinâ tantummodo operâ; adeò ut quodammodò otiosi reddantur actus, nihil in homine efficientes sed quasi Deum admonentes; neque Habitus multum proficiant, cùm neque ex sese aliter comparentur ad vitam æternam, quàm ut moralia merita, hoc est ex pacto, non ex suâ naturâ vim habentes,